

klesek žaloby o obnovu, záležející v tom, že nevyjadřuje se o tom, jaké jiné rozhodnutí ve věci hlavní se navrhuje, (§ 536 čís. 5 c. ř. s.), nepadá na váhu, ježto dle celého stavu věci nemůže býti o tom pochybnosti, že nynějšímu žalobci stále ještě jde o to, by žaloba hlavní rozepře byla zamítnuta. Při výroku o útratách uváženo toto: Zákon v předpisech, jednajících o žalobě o obnovu, o otázce útrat výslovně se nezmiňuje. Poukazuje však k předpisům prvního až čtvrtého dílu c. ř. s., tudíž i k předpisům § 40 a násl. c. ř. s. Uváží-li se pak, že rozsudek, povolující obnovu řízení pro nově nalezené skutečnosti a průvody není v jádru věci ničím jiným, než procesuálním opatřením, připouštějícím doplnění řízení ve hlavní rozepři, tudíž v podstatě tímž opatřením, jakým v řádném řízení jest usnesení, jímž zrušeno řízení pro jeho neúplnost, dlužno v otázce útrat použiti zásady § 52 c. ř. s.

Čís. 814.

S hlediska čl. 384 obch. zák. jest lhostejno, zda bylo nutno použití k dopravě dráhy, na níž se zboží ztratilo.

Krádeže na dráze nelze pokládati za vyšší moc, není-li prokázáno, že dráha učinila vše, aby krádežím zabránila.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1920, Rv I 663/20.)

Žalobkyně odevzdala žalovanému spediterovi k dopravě nábytek a ostatní svršky. Na stanici určení bylo shledáno, že chybí koš se šatstvem. Žalobě o náhradu škody procesní soud první stolice vyhověl. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil a uvedl mimo jiné v d ů v o d e c h: Žalovaný tvrdí, že první soud měl prý posouditi a zjistiti, není-li zde vyšší moci, která vylučuje ručení dráhy po případě ručení žalovaného. V tomto směru jest poukázati k tomu, že žalovaný ani netvrdí, natož pak dokázal, kdy a za jakých okolností byl odstraněn koš s prádlem, o nějž se jedná. Zvláště netvrdil žalovaný, že byl koš odstraněn násilím. V tomto případě jedná se tedy o tajné odcizení. O vyšší moci lze ve smyslu čl. 395 obch. zák. a § 84 žel. dopr. ř. jen tehdy mluvit, když událost, způsobivší ztrátu dopravovaného zboží, přes veškeru péči a přes všechna učiněná opatření nemohla býti odvrácena. Není pochyby, že lze při nutné opatrnosti krádeži zabrániti a že tudíž ani tajné odcizení, jako se stalo v tomto případě, nelze považovati za vyšší moc. Právem tedy první soud vyloučil v tomto případě vyšší moc a učinil žalovaného zodpovědným za ztrátu zboží.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

S poukazem ku správnému odůvodnění rozsudku odvolacího soudu podotýká se na vývody dovolacího spisu toto: Jednou z námitek, směřujících proti žalobnímu nároku, odmítá žalovaná strana ručení po rozumu čl. 384 obch. zák. Tím však, co uvedeno po této stránce v dovolacím spisu, nejsou správné důvody odvolacího rozsudku nikterak vyvráceny. Vždyť nečiní se žalovaná strana zodpovědnou ani z neobezřetnosti při přejímání nábytku a při jeho předání na dráhu, nýbrž pouze a jedině za to, že koš za dopravy po dráze se ztratil. Okolnost, zda bylo na místě nebo do-

konce nutno, by dráhy k dopravě bylo použito, jest s hlediska čl. 384 obch. zák. zcela lhostejnou. Tímto rozeznáváním snaží se žalovaná strana vnášeti do čl. 384 obch. zák. prvek, jehož zákon neuznává. Obrací-li se posléze žalovaná strana proti tomu, že odvolací soud neuznal na straně dráhy exkulpačního důvodu vyšší moci a že pro tuto příčinu žalobu nezamítl, dlužno k tomu odvětit, že není ani tvrzeno, tím méně ovšem prokázáno, co dráha zařídila, by opětujícím se krádežím bylo čeleno, a že tudíž schází všeliký předpoklad pro rozhodnutí, zda dráha učinila po této stránce vše, co bylo lze rozumným způsobem na ní žádati, a že přes to nebyla s to, by krádeže, nanejvýš pak odcizení koše, o který v tomto sporu jde, zamezila.

Čís. 815.

Pokud při několika souložnicích v rozhodné době sporem nebo smírem o otcovství s jedním pozbývá nemanželské dítě právní možnosti, domáhati se uznání otcovství proti ostatním.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1920, Rv II 267/20.)

Nemanželská matka souložila v kritické době jak s L-em, tak i s S-em. Po narození dítěte uznal S. otcovství a zavázal se platiti výživné. Soud neučinil k jeho prohlášení žádného opatření. Poručník žaloval po té L-a na uznání otcovství a placení výživného. Žalobě bylo soudy všech tří stolic vyhověno, Ne j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů:

Jde především o právní otázku, jaký význam to má, když někdo jiný, než žalovaný, pohlavní obcování s matkou dítěte v kritické době doznal nebo dokonce i otcovství své k dítěti uznal. Dovolatel dovolává se tu dvou rozhodnutí býv. víd. nejvyššího soudu. V jednom (Gl. U. n. ř. čís. 3768) vysloveno, že když jistý D., s nímž matka dítěte od let ve společné domácnosti žila, v soudním protokole připustil otcovství své jakož i tu okolnost, že o dítěte pečuje, je tím záležitost dle § 163 obč. zák. právně uspořádána a vyřízena, protože soudní uznání otcovství za daných okolností má právní účinek právoplatného rozsudku a dva otce nikdo mítí nemůže. V druhém rozhodnutí (Gl. U. n. ř. čís. 7605) vysloveno, že uznání otcovství, které se stalo v řízení nesporném před soudem, a uzavřené na to a vrchnoporučensky schválené narovnání o dočasnou alimentaci dítěte má účinek právní moci vůči každému, tedy i proti nynějšímu žalovanému zrovna tak jako soudní nález. Z rozhodnutí těchto, zvláště z prvního, jež klade důraz na dané okolnosti, není patrné, spočívají-li na nějakém principu a na jakém. Jiná rozhodnutí stojí na stanovisku, že t. zv. námitka více konkubentů je vyloučena i při doznání otcovství skrze jednoho (rozh. J. Bl. 1912, č. 408, 471). Dlužno tedy hledati zásadu. Dle § 163 obč. zák. pokládá se za otce, kdo byl usvědčen neb i jen mimosoudně doznal, že v kritické době s matkou dítěte obcoval. Zákon tedy žádá důkaz neb doznání skutečnosti soulože, i má proto uznání otcovství význam jen jako doznání soulože v kritické době, neboť zplození je tajemstvím. Zákonná domněnka otcovství platí tedy proti každému, vůči